

Hermine Landvreugd

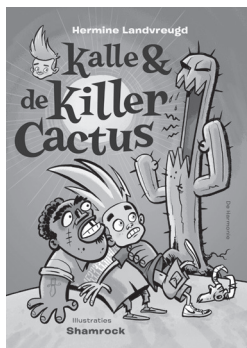
Illustraties **Shamrock**

**Kalle &
het Oerwoud-
goud**

Uitgeverij De Harmonie - Amsterdam

Van Hermine Landvreugd verscheen
eerder bij De Harmonie:
Casper en Elvig worden wereldberoemder

Van Hermine Landvreugd & Shamrock
verschenen eerder bij De Harmonie:

Voor René
en Pettersson

Hoofdstuk 1

Kalle
ontmoet
Granman
Aboeli

Kalle zit, met zijn zus en een gids, in een lichtblauw geverfde uitgeholde boomstamboot, een korjaal. Ze varen over de Marowijnerivier, door het diepe oerwoud van Suriname. Kalle zit voorin, helemaal niet op zijn gemak. Op de bodem van de boot, tussen zijn voeten, ziet hij een laagje colakleurig rivierwater.

Als we maar niet zinken. Voor de zekerheid zet ik mijn voeten op het bankje, denkt Kalle.

Hij is met zijn moeder op vakantie in Suriname omdat zijn stomme zus hier stage loopt in een ziekenhuis. Zijn moeder zei: ‘Gaan jullie lekker op een jungletocht! Gezellig broer en zus samen. En dan zie je nog eens wat.’

‘Hoef niet, hoor,’ zei Kalle. ‘Ik blijf wel gewoon bij het zwembad.’ Maar zijn moeder had de tocht al geboekt. Verdorie, ik mag ook nooit wat, denkt Kalle.

7

Papegaaien en apen schreeuwen, hoppen en joelen, lellebellen, oelewappen, gillen, stuiteren, rollen, zingen, springen, lallen en relen, hoog in de bomen. Het is een ongelooflijke pokkenherrie. Dat heeft Kalle al snel door: je komt hier niet voor je rust. Zijn moeder is in hotel Torarica gebleven, die was van plan om wél de hele dag bij het zwembad te liggen. Radio gezellig aan, een glaasje koude Fernandez of

een lekkere cocktail en een schaalje bananenchips. En hij en zijn zus moesten per se op een trip naar dat achterlijke oerwoud. Ze varen tussen bomen door, hoger dan de flat in Noord waar Kalle woont. Hier en daar zie je tussen de lagen takken en bladeren een stukje van de blauwe lucht. Een slingeraap smijt een flinke tak naar beneden, mis, net naast de boot. Het bruine water spat op. Ik zal je krijgen, denkt Kalle. Hij graait in de papieren zak waar zijn lunch in zit, pakt een sinaasappel en gooit die naar de aap. Ook mis. De aap lijkt hem uit te lachen, hij grijnst zijn scherpe tandjes bloot, zijn staart krult om een tak. Het ruikt hier wel goed, denkt Kalle, hij snuift eens diep, naar kruiden en naar regen en superzoete bloemen, een hele dikke zware geur, een beetje zoals in het tuincentrum in Osdorp, maar dan veel en veel frisser en verser en anders, nieuwer en lekkerder. Het roestige buitenboordmotortje pruttelt. De gids stuurt. Kalles stomme zus zit naast hem. Ze werkte in een worstfabriek in Zaanredam, maar nu zit ze op school om verpleegster te worden en loopt stage in het ziekenhuis in Paramaribo. Ze kan net zo goed stage lopen in het BovenIJ ziekenhuis in Noord, vindt Kalle, dat is twee haltes met de bus. 'Kijk, daar is een marrondorpje,' wijst de gids, en hij stuurt langs een stroomversnelling. Er staan houten

huisjes vlak bij de oever. Een vrouw met een geruite doek om wast een geplukte kip in de rivier. Ze houdt hem vast bij zijn geribbelde oranje poten.

‘Nou, we hebben het gezien, hoor. Dank u wel. Heel interessant,’ zegt Kalle. ‘We kunnen weer terug naar het hotel.’ Kalle wil lekker op zijn opblaaskrokodil van de Blokker in het zwembad dobberen, gezellig met zijn ogen dicht naar de radio luisteren met een zak bananenchips.

Maar de korjaal vaart naar de oever en de gids legt aan. Ik blijf mooi zitten, denkt Kalle. Hij zegt: ‘Ik wacht hier wel. Als jullie snel een rondje gaan, kunnen we zo weer terug.’ De gids helpt Kalles zus uit de korjaal. Ze stapt met haar nieuwe trekkingschoenen – speciaal voor een jungletocht door hun moeder gekocht in de uitverkoop bij Perry Sport – op de modderige oever.

9

Daar zit Kalle in zijn eentje in het bootje. Hij heeft ook trekkingschoenen aan, echte lelijke lompe schoenen, vindt hij. Het bootje wiebelt een beetje. De boomkruinen zorgen voor veel schaduw, daarom is het koel. Drie blauw-rode papegaaien vliegen vlak achter elkaar aan, laag over het water. In de dierenwinkel, vlak bij de school van Kalle, hebben ze een hele oude, vieze papegaai, op een stok, hij zit vast met een ketting aan zijn poot. Op zijn kop is hij

alle veren kwijt. Er zit een wrat op zijn ooglid en het lijkt of hij stinkende, schilferende schurft heeft. Hij is zo suf dat hij vaak van zijn stok valt. Wel een beetje zelig. Die zou vast liever ook hier rondvliegen, met die drie anderen.

Kalle kijkt of hij zijn zus en de gids nog ziet. Die lopen hand in hand te giechelen, het kleine dorpje in. ‘Komen jullie snel terug?!’ roept Kalle. ‘Hallo!’ Maar ze horen hem niet. Kalles zus geeft de gids een kusje in zijn hals. Ze verdwijnen uit het zicht. Als Kalle ergens een hekel aan heeft, is het wel aan dat kinderachtige giechelen. Hij giechelt nooit, en zijn buurmeisje Soumaja ook niet. Was zij maar hier. Die geeft je zo een beuk voor je giechel! Soumaja is voor niemand bang. Ze wou mee naar Suriname, maar het mocht niet. Ik ren gewoon langs de douane, en dan verstop ik mij in het vliegtuig onder jouw stoel, stelde ze voor. Maar ze mocht niet eens mee naar Schiphol van haar ouders.

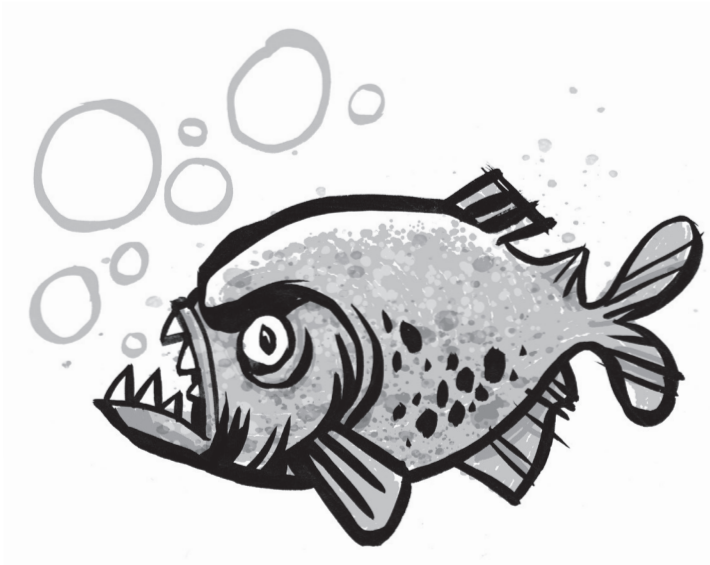
11

Verdorie, denkt Kalle, daar zit ik dan, in mijn eentje in een korjaal in het midden van het oerwoud. In een land heel, heel ver van zijn kamertje in de flat in Noord. Hij tuurt weer in het bruine water. Ziet hij daar iets zwemmen? Er zitten hier bloedzuigers, zei zijn zus, die al je bloed opslurpen, net als een inhalige vampier, tot je alleen nog maar een leeg vel

bent, en piranha's, hongerige vleesverslindende monstervissen, die vreten, als ze je te pakken krijgen, zo je been eraf.

O, o, o, was ik maar thuis, denkt Kalle. In Noord zijn er geen enge beesten, behalve die grote pitbull die Denzel weleens uitlaat in het Vliegenbos. En wat kunnen mij eigenlijk die blauwe papegaaien schelen. Wij hebben in de binnentuin in Noord groene parkietjes. Die vliegen in de hele stad omdat mensen ze ooit thuis lastig vonden en ze uit hun kooi lieten, zei Kalles moeder.

Zijn moeder vindt duiven en parkieten maar vieze beesten en klaagt dat ze hun balkon vol poepen. Kalle, die strooit er gewoon zaadjes voor ze, die vist

hij uit de biologische muesli, dat ziet zijn moeder toch niet, want ze is bijna nooit thuis.

Dan hoort Kalle geritsel onder het bankje waar hij op zit. Er ligt daar een rol oranje nylon touw, een lege jerrycan, en nog wat roestig gereedschap. Kalle spitst zijn oren. Hij hoort pootjes lopen over het hout van de uitgeholde boomstamboot. O nee! Daar

komen twee, nee, wel drie, vier, vijf, zes, acht harige poten – even lang als de poten van de zonnebril van zijn moeder – onder het bankje tevoorschijn, en een dik, zwart lijf, vol haren zo stug als van een afwasborstel, en een kop met een heleboel glinsterende oogjes die hem aankijken, het is een dikke, vette gigantische spin! Een spin groter dan Kalles hand! Kalle neemt niet de tijd om de spin precies te meten, zijn hart gaat zo tekeer dat het pijn doet in zijn borst. Hij springt met een reuzenboog uit het bootje op de oever!

‘Hé, mi boi! Kom, kom!’ Een Surinaamse man, in een paars-geel geruite doek in plaats van een broek, staat een stuk verderop in de rivier en wenkt Kalle. Hij staat met zijn blote gespierde benen in het water en worstelt met een woeste kaaïman! De kaaïman kronkelt en spartelt als een dolle en slaat met zijn staart op het water. Dat zijn geen grappen, denkt Kalle. Deze man durft!

14

‘Yere!’ roept de man weer, ‘breng je mars deze kant op, boi!’

Ik ga wel naar hem toe, denkt Kalle, al versta ik er niet veel van.

De man heeft de kaaïman al te pakken. Eigenlijk is het een kaaïman-ne-tje, ziet Kalle, want het dier is net iets kleiner dan Kalle en ook best mager. Het

is een vrij miezerig kaaimannetje, vindt Kalle, die eet vast nooit zijn ontbijt op. De man snoert een stuk touw strak om de bek van het dier en sleurt hem aan het touw de rivier uit. De kaaiman rolt woest met zijn ogen, werkt tegen, probeert zich schrap te zetten, maar hij heeft geen schijn van kans. De man knielt op de grond, rolt het dier in één keer om en bindt de voorpootjes bij elkaar en daarna de achterpoten. Wat is die vent sterk, denkt Kalle. Hij is dun, maar hij heeft overal spieren, hij heeft een blokjesbuik, net een schaakbord. En een ketting om zijn nek met blinkend witte roofdiertanden eraan. Hij lijkt trouwens op iemand die Kalle kent. Met die kleine, brede neus en die ronde bruine ogen die een beetje te dicht bij elkaar staan. Of ik heb hem al eens eerder gezien, denkt Kalle. De ogen van het kaaimannetje staan dof. Ze hebben geen glans meer. De kaaiman heeft opgegeven, game-over, alle levens op, helaas-pindakaas.

15

De huid van de kaaiman is geribbeld en zit vol gekke hobbels en bobbel, het lijkt op de schil van zo'n zwartgroene, vieze blubberavocado die hij van zijn moeder moet eten omdat het gezond is. De man slaat modder van zijn benen en van zijn geruite doek. Hij heeft heel mooie knalgele basketball-Nikes aan. Niet van die suffe bruine

hikeschoenen. ‘Wil je mij even helpen hem naar het dorp te dragen?’ vraagt hij. ‘Wat doe je eigenlijk in je eentje hier in het bos?’

De man schuift een stevige stok tussen de vastgebonden pootjes van de kaaiman. Dat doet hij heel be-hen-dig, vindt Kalle. Want zo heet dat, als je iets handig uitvoert. De man geeft hem een stuk touw. ‘Bind jij even de staart vast,’ zegt hij.

Ik kan dat niet! denkt Kalle, ik vind het eng. Maar hij durft niet te zeggen dat hij het eng vindt.

Daarom doet hij het maar. Een twee, hop, hij snoert het touw om de staart.

‘Ik ben in Suriname op vakantie,’ zegt hij.

‘Toch niet in je eentje?’ vraagt de man. Hij hijst de stok op zijn schouder, de kaaiman bungelt eronder. Zijn strak dichtgesnoerde lange bek naast de schouder van de man.

16 ‘Met mijn moeder,’ zegt Kalle, ‘maar die ligt de hele dag bij het zwembad met een blikje bier.’ Dat bier verzint Kalle, eigenlijk is het frisdrank.

‘Slimme moeder heb jij,’ grinnikt de man. ‘Ik ben trouwens Granman Aboeli. Ik ben, zeg maar, het hoofd, de leider van de Marrons in de dorpen hier.’

‘Ik ben Kalle,’ zegt Kalle. ‘En ik ben, zeg maar, een jongetje uit een flat in Noord.’

Misschien is het hoofd weleens op vakantie geweest in Noord. Heeft hij gekampeerd op de

camping in het Vliegenbos en komt hij mij daarom zo bekend voor, denkt Kalle. Ik zal het straks eens vragen.

Kalle sjort het uiteinde van de tak met de kaaiman eraan op zijn schouder. De kaaiman weegt ongeveer hetzelfde als ik, denkt hij.

Granman Aboeli loopt voorop. Kalle kijkt naar zijn donkerbruine gespierde kuiten en de paars-geel geruite doek die hij draagt. Zijn voeten in die knalgele basketball-Nikes gaan vlug over het pad, richting het dorp. Granman Aboeli, dat is mij er een, denkt Kalle. Die weet van wanten. Die laat er geen gras over groeien.

18

